

О, некъ тълпата да не слуша твоя химнъ,
Олтарьтъ да скверни, где святъ се вие димъ:
Тя твоя тронъ не ще досегне и разклати.

К. Христовъ.

Това Пушкиново стихотворение, което има формата на сонетъ, стои въ връзка съ стихотворенията — „Поетъ“ (Пока не требуется поэта — Къ священной жертвѣ Аполлонъ), — „Близъ мѣсть, где царствуетъ Венеція златая“ и „Чернь“ (Поэтъ на лирѣ вдохновенной — Рукой разсыпанной бряцаль), които иматъ за предметъ поета и отношението му къмъ обществото. Тукъ е намѣрило изразъ силно изпитваното отъ Пушкина чувство на независимостъ отъ неразумнитъ притезания на лица, които криво-лъво сядятъ за изкуство и за дейността на поета.

Цѣлото стихотворение „Поэту“ има формата на обращение къмъ младъ поетъ, който е застаналъ предъ автора, развълнуванъ отъ полученитъ похвалби (първата строфа). Опитниятъ поетъ, обръщайки се съ речъ къмъ новака, предпазва го да не се увлича отъ тѣзи похвалби. Той бърза да му начертае самостоенъ пътъ въ неговата дейность.

ВОСПОМИНАНИЕ

Когда для смертнаго умолкнетъ шумный день
И на нѣмыя стогны града
Полупрозрачная наляжетъ ночи тѣнь,
И сонъ, дневныхъ трудовъ награда, —
Въ то время для меня влачатся въ тишинѣ
Часы томительнаго бдѣнья:
Въ бездѣйствии ночномъ живѣй горятъ во мнѣ
Мечты сердечной угрызеня;
Змѣи кипятъ; въ умѣ, подавленномъ тоской,
Тѣснится тяжкихъ думъ избытокъ;
Воспоминаніе безмолвно предо мной
Свой длинный развиваетъ свитокъ:
И съ отвращеньемъ читая жизнь мою,
Я трепещу и проклиная,
И горько жалуюсь, и горько слезы лью,
Но строкъ печальныхъ не смываю.

Български свободенъ преводъ отъ *Ив. Вазовъ*.

ВЪЗПОМИНАНИЕ

Отъ Пушкина

Когато млъкне шумный день, и мракъ
Възъ улицитъ глухи падне,
Тогда часовъе настаятъ пакъ
За бдене, мисли безотрадны.